

Otrok mora, kakor po domače pravimo, veselje do šole imeti. Brez zaupanja pa ni veselja in kjer veselja ni, ni povoljnega vspeha, ali pa zgolj nobenega.

Z veseljem v tesni zvezi je korajža, kjer pa je ta, tam gre vse; vsaka zapreka, vsaka ovira se premaga in zaželeni cilj se doseže prej ali slej. Kakor mala četa junakov, katera ima srčnost in pogum, pri tem pa tudi neomejeno zaupanje do svojih vodnikov in brezpogojno pokorščino njihovim poveljem, premaga mnogoštevilnejšega sovražnika, tako prebije tudi šolska mladina vse težave in zapreke, resnične in domišljene, ako se z veseljem in korajžo loti uka ter se zaupljivo oklene svojega učitelja in vodnika pri nastopu poti v burno življenje.

Povedali pa smo že, da je le na stariših ali njih namestnikih ležeče, imajo li njih otroci veselje do šole ali ne. Ne zamujajmo toraj nikoli, naš mali zarod vnemati in navduševati k neutrudnemu uku in k vztrajni marljivosti in ko bodo otroci spoznali, da se na ta način z lahka premagajo vse težave, dobili bodejo veselje in stem je pa tudi že vse dobljeno. Seveda jim ta navodila in pravila ne smemo podajati suhoparno in utrudno, temuč ljubeznivo, pred vsem pa jim moramo biti mi sami v vzgled, katerega takorekoč nehoti želijo posnemati. Taka reč ne gre „na komando“, posebno pa pri otrocih ne!

(Dalje prihodnjič.)

Iz delegacij.

Zadnje dni so imele na Dunaju delegacije svoja zasedanja, to se pravi, določeno število državnih poslancev avstrijske in ogerske državne zbornice, ki so iz njih sredine izvoljeni, se je sešlo na Dunaju, da se posvetujejo, razpravljajo in sklepajo o skupnih zadevah obeh državnih polovic. Delegacije se snidejo eno leto na Dunaju, drugo leto pa v Budimpešti in tako naprej. Letos so se sešle na Dunaju. Pri njih sejah so navzoči vsi ministri, k sklepu pa tudi sam

Gospica me je prav prijazno in častiljivo sprejela. Večja ni, kakor kakšno sedemletno dekle, je bledega in bistrega lica s črnimi očmi, nosi črnosvilo obleko z vlekonom z belimi čipkami, belo havičko, na vratu pa brošo z Jonatonovo podobo. Stanovanje je tako čedno in pospravljeno, da sem imel le malo upanja zaradi mojega malega Bogdana. Vkljub temu svojega namena nisem dolgo prikrival, ona pa mi je takoj svojo besedo dala. Hoče vendar še nekaj dobrega storiti, predno se loči od tega sveta. Rada bi imela tudi koga krog sebe, ki bi jo na njena stara leta vsaj malo ljubil. Samo to bi se bilo pomisliti, če bodele njeni dekleti, ki je ima, znali z otrokom ravnati? Ena je sicer že bolj pri pameti, pa ta mlajša je razposajena stvar, z otroki pa še ni imela Nančka in tudi ne Vefka kaj opraviti.

»O Bog,« sem djāl, tako dobro, kakor pri meni, bode otrok na vsak način imel, ko bi pa deklici resnično bili tako neizkušeni, da bi ne znali malemu detetu streči, tedaj bi ja lahko dosedanja strežnica pri njem ostala.

Gospica postopica k rujavo bliščnemu predalniku, na katerem je stala pod steklenim pokrovom lično izrezlana ura — zraven je bil zvonček in stem je pozvonila.

Zdaj pride iz kuhinje stara, suha oseba. Imela je svoje bele lase čedno razčesane in bila povsem tako snažno oblečena, da bi je ne mogel za služkinjo smatrati, ko bi ne bila tako

cesar. Eden od predsednikov ima na cesarja nagovor ter v kratkih obrisih razloži delovanje in sklepe, na kar potem cesar odgovori ter politični položaj države pojasni.

Proračun skupnih potrebščin znaša za leto 1904 374 milijonov 975 tisoč 389 kron, pokritih komaj 6 milijonov 865 tisoč 471 kron, toraj ostane še 368 milijonov 9 tisoč 919 kron, za 1 milijon 957 tisoč 546 kron več kakor lanskega leta. Colninski prebitki so nastavljeni na 113 milijonov 272 tisoč 419 kron. Izvanredne potrebščine so vojne in povoljništva v zasedenih deželah znašajo 7 milijonov 563 tisoč kron, od teh je 80 tisoč pokritih, ostane še toraj zahtevek 7 milijonov 483 tisoč kron, za 331 tisoč kron manje od lanskega leta.

Prestolni odgovor cesarjev je bil povsem takšen, kakoršen se je dal pričakovati. Za prvi čas se ni bati vojske. Obiska nemškega cesarja Viljema in ruskega cesarja Nikolaja pri našem cesarju sta občni evropejski mir le še kolj potrdila in tudi poset našega cesarja pri angleškem kralju Elvardu je bil važnega pomena. Dokler živi naš cesar Franc Jožef, bode se tudi mirovna trozvez Avstrije Nemčije in Italije ohranila, ki je najboljši porok, da se ne prekrši mir. Laška vlada je pa tudi začela vso svojo pozornost na gibanje iridentovcev obračati, ki rujejo in ščuvajo proti Avstriji. Tako ostrih besedij ti predrzneži dosedaj še niso slišali. Edina nevarnost nam preti le od Balkana, kjer še tamošnjim homatijam ni konca, temveč je pričakovati, da se nasprotja v pomladi še bolj poostrijo. Izzid se nikakor ne da presoditi. Prav krepko obsoja vladar umor srbske kraljeve dvojice ter naznani, da se ž njim strinjajo tudi druge velesile, ko bodo te dni svoje zastopnike v Belgradu domov poklicale. No, to pa že nekaj pomeni!

Cesar ima navado, da se ob priliki delegacijskega sprejema s posameznimi udi delegacij dalj ali manj časa razgovarja. Posebno nemilostno je nago-

ponižno pred gospico stopila in »kaj zapove Vaša milost, vprašala.

»Pojdi Nančka,« je rekla gospica »in mi pokliči tudi Vefko!«

»Nančka« tedaj je bila ta. Zavoljo mladosti, sem si mislil, se tej že sme mali otrok zaupati. Gospica je najbrž moje misli uganila, ker rekla je: »Nančka je že prav, služi že devetindstirideset let pri meni in se zamorem na njo zanesti. Vefko pa še premalo poznam.«

Med tem vstopita obe. Vefka ni bila veliko mlajša kot njena tovaršica, imela pa je prav prijazen obraz, na gornji ustnici pa nekaj muštačem podobnega. Ta je toraj bila tista razposajenka.

»Ta še pač ni dolgo pri meni,« opomni gospica, »povej mi vendar Vefka, koliko časa si že pri meni?«

»Petnajst let, Vaša milost!« odgovori Vefka ter se nežno prikloni.

»No vidite, gospod župnik,« mi reče gospica, »moja Vefka se tudi dobro nosi,« pri tem je imenovano po licu potašljala, »le včasih je malo živa. No, sčasom pa bo že slo. — Dekleti, zdaj pa hočem vama nekaj povedati. Hočete malega otroka imeti?«

Dekli ste zapored zarudeli in Vefka si od samega sramu ni upala kvišku pogledati.

Dalje prihodnjič.

voril tokrat poslanca Šušteršiča, rekel mu je, da se vršijo seje v Kranjskem deželnem zboru jako burno, na kar Šušteršič odgovori:

„Žalibog, Veličanstvo! Ne veseli nas, da se moramo tako bojevati, pa mi se bojujemo v domoljubnem smislu pod geslom: za Boga, za cesarja in za domovino!“

Nato cesar: „Pa vi se preveč prepirate med seboj, pri tem pa deželni zbor nič ne opravi, kar celo škoduje.“

Šušteršič: „Veličanstvo! Glavni vzrok temu je deželna vlada, katera nas sili na to radikalno stališče.“

Cesar: „Deželna vlada Vam vendar ničesar ne stori.“

Šušteršič: „Veličanstvo! Deželna vlada se je žalibog kot izvrševalni organ takozvane večine deželnega zbora pokazala, ki pa predstavlja le neznatno manjšino. Tako je morala velika večina dežele polagoma zavzeti radikalno, opozicijonelno stališče. Boli nas, da smo prisiljeni v boj v takej radikalnej obliki, toda mi smo že pred leti pred tem svarili. Pred tremi leti sem že prorokoval, da bode moralo tako priti, ako se okolščine ne bodo spremenile. Žalibog, okolščine se niso spremenile in tako je prišel sedanji položaj.“

Cesar je nato nevoljen Šušteršiču hrbet pokazal, brez da bi mu na njegove besede kaj odgovoril. Jasno je s tem obnašanjem pokazal, da mu hujskanje in kričanje posameznih kranjskih petelinov jako mrzi. In komu bi tudi ne! Ali bode temu počenjanju že vendar enkrat konec? Želeti bi bilo, toda upati ni. Ako malo ponehajo, s tem večjo silo v kratkem spet začno, ako na enem kraju premolknejo, oglasijo se v drugem s tem večjim krikom in truščem. Le tako naprej, bomo videli, kam da bomo prišli.

Spodnje-štajerske novice.

Iz Ptuja. Dne 11. t. m. se je vršilo v dvorani Nemškega doma obilno obiskovano zborovanje volilcev mestnih odbornikov. Gospod župan Ornig je v jasnih besedah poročal o svojem poslovanju in delovanju v času devetletnega županstva svojega, ter je pri tej priliki tudi opomnil, koliko lažnjivega obrekovanja, nesramnega opravljanja, častikraje i. t. d. je moral od strani brezznačajnih političnih in osebnih nasprotnikov pretrpeti, mislil je že od županstva odstopiti, a naposled je vendar vztrajal, ker hotel je svoje sovražniko razšemiti in jih ponižati ter vsemu svetu pokazati, da je vse te nesramne spletkarije povzročila potuljena banda, obstoječa iz slovenskih kakor tudi nemških hujskačev, za katero noben slovar nima dovolj značilnega imena. Laž ima kratke noge, resnica pride prej ali slej na dan. Dokazalo se je, da je čast gospoda župana Ptujkega kljub tolikim napadom ostala neomadeževana, neoskrunjena, neprikrajšana, ter da je, če le kdo, on vreden popolnega in neomejenega zaupanja svojih volilcev, ki si bodo tudi s vsemi silami prizadevali omogočiti, da jim toli za-

služni in za blagor svojih somestnajov vneti mož še v prihodnje ostane naklonjen, skrben in pravičen oče — župan. Omenili smo to le zategadelj, da našim čitateljem pokažemo, kako klerikalna stranka blati može, kateri se veselí pri ljudstvu popolnega zaupanja in so tega tudi vredni, pokazati pa tudi, kako se ta natelevanja na sama na sebi maščujejo. Putuhnjenci so se pa spet enkrat prav pošteno blamirali, in rudečica bi jih morali preleteti do vrh glave, ako bi imeli le količkaj sramu in vesti. V zadoščenje pa naj vzame gospod Ornig popolno zaupanje in zahvalo svojih volilcev, nemških in slovenskih, ki so mu to eneglasno izrekli.

Nova železnica se je dovolila od ces. kr. ministerstva za železnice z odlokom z dne 19. oktobra t. l. in sicer od postaje Rajhenburg, (proge južne železnice Zidanmost-Sisek), do Rajštajna, ter se bode odprl ondašnjemu premogokopu živahen promet. Pričakovati smemo, da bode našlo mnogo delalcev Brežiškega kakor tudi sosednih okrajev, kateri si morajo sedaj v daljnih tujih krajih, celo v Ameriki, kruh služiti, v doglednem času v domačiji dovolj dela in povoljnega zaslužka.

Lokalna železnica Grobelno — Rogatec se bode z 31. decembrom t. l. javnemu prometu izročila. Glasom voznega reda bodeta vozila na dan v vsakej smeri po dva vlaka in sicer: Odvoz iz Rogatca ob 12. uri poldne, pride ob 1. uri 33 min. v Grobelno. Odvoz iz Rogatca ob 5. uri 58 min. zvečer, pride ob 6. uri 58 min. v Grobelno. Odvoz z Grobelno ob 9. uri 45 min. predpoldne, pride ob 11. uri 12 min. v Rogatec. Odvoz z Grobelno ob 3. uri 50 min. popoldne, pride ob 5. uri 17 min. v Rogatec.

Poštarico pri Sv. Bolfanku v Slov. gor. opozarjamo, da ima vse pošiljatve, ki dojdejo na ondoto pošto, brez izjeme in brez razločka dotičnim adresatom nemudoma in redno oddajati, kakor to poštni predpisi zahtevajo. Pritožilo se je pri nas že mnogo ondotnih prebivalcev čez poštarico gpđčno. Faniko Kocuvan, da je v svojem poslovanju jako površna, zato ji dajemo nasvet, naj se v prihodnje drži poštnih predpisov natančneje, in če bomo to zadevo ces. kr. poštnemu ravnateljstvu v Gradcu naznanili in ob enem v našem listu gospodično Faniko pod krtačo vzeli.

Hujskarija v Št. Lenartu v Slov. Goricah ne preneha, temveč jo klerikalni kričači na vse mogoče načine podpihujejo. V umazanih časnikih blati ta sodrga nemške prebivalce tamošnjega trga na tako nezaslišan način, da mora človek zares dobrega želodca biti, da mu ne postane slabo. Sosebno se zaganjajo ti klerikalni petelini v obrtnike, kateri nočejo z njimi tuliti, a upamo, da jim bode nameravani bojkot izpodletel ter se njih nesramne nakane izjavile, da bodo morali strup, katerega so drugim nastavili, sami požreti. Vsak kmet pač gre tje kaj nakupovat, kjer pričakuje dobro in pošteno postrežbo on ne gleda na to, je-li trgovec Nemec ali Slovec, mestjan ali kmečki kramar, pa tudi ve, da to